

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 13. Vtrum Christus meruerit nobis suorum meritorum applicationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

In redemptionem earum praevocationum, quae erant sub priori Testamento. Vide D. Augustinum lib. de Perfectione iustitiae, circa medium, & sub finem: & toto libro primo de Peccatorum meritis & remissionibus, praesertim cap. 27. & lib. 2. de Gratia Christi cap. 25. ubi id probat de ijs qui ante Christum fuerunt. Ratio est, quia Christus est redemptor generis humani: redemptio autem potissimum consistit in liberatione à captivitate peccati. Confirmatur; Christi meritum & satisfactio ad hoc fuit sufficientissima; & Deus ex parte sua vult omnes homines saluos fieri: ergo oportebat vt ad omnium delictorum abolitionem, tamquam causa vniuersalis & ex se sufficientissima, referretur. Sicut sol institutus est ad omnes illuminandos. Contra hanc veritatem errauerunt Pelagiani qui docebant Christum exemplo & doctrina dumtaxat profuisse hominibus. In quo errore fuit etià Petrus Abaliardus, vt refert D. Bern. epist. 190.

Error Pelagianorum.

2. Pœna aeterna.

Dico Secundò; Christus etiam satisfecit pro pœna æterna, eiusque meruit remissionem. Patet ex dictis, nam remissa culpa simul remittitur hæc pœna.

44. Culparum venialium.

Dico Tertio; Etiam meruit nobis remissionem peccatorum venialium, & pœnae respondentis, & pro his satisfecit. Insinuat Concil. Trident. sess. 14. cap. 9. ubi dicit nos flagellis temporalibus patienter toleratis, per Christum posse satisfacere. & Can. 14. *Si quis dixerit satisfactiones, quibus poenitentes per IESVM Christum peccata redimunt, non esse cultus Dei, anathema sit.* Et probatur ex 1. Ioan. 1. v. 7. *Sanguis eius emundat nos ab omni peccato.* Ratio est; Quia meruit nobis omnia ad vitam æternam necessaria. Dices; Anime in purgatorio satisfaciunt pro pœna temporali, & tamen non ex Christi meritis. Respondeo; non proprie satisfaciunt, sed satisfatiuntur quantum debent: non enim ibi est remissio, sed iusta totius debiti solutio seu potius elutio. Quando tamen iuuantur suffragijs Ecclesiae, tunc ex Christi meritis & satisfactionibus fit eis remissio.

Anima in purgatorio pro venialibus satisfatiuntur.

45. Meruit Primam Gratiam iustificationis hominibus post lapsu Adæ.

Dico Quarto; Christus etiam meruit omnibus hominibus Primam Gratiam Iustificationis, quæ post lapsum Adæ alicui concessa fuit. Est fide tenenda. Ad Rom. 5. v. 18. *Sicut per vnus delictum in omnes homines in condemnationem: Ita per vnus iustitiam in omnes homines in iustificationem venit.* Idem docet tota epist. ad Galatas, & ad Roman. 3. 4. 5. Sequitur ex dictis; Quia remissio culpæ mortalis & originalis non fit nisi per gratiam iustificationis; huius enim est effectus formalis. Si ergo meruit nobis remissionem culpæ, scilicet effectum formalem; etiam meruit nobis ipsam formam per quã fit hæc remissio. Sicut qui est causa expulsionis tenebrarum, est causa luminis, quo formaliter tenebræ pelluntur.

Hæc omnia immediatè Christus nobis meruit.

Circa prædicta aduertendum; Christum meruisse nobis remissionem peccatorum & iustificationem, non solum mediatè & remotè, quatenus meruit nobis auxilium præueniens, & concomitans, quo auxilio excitemus in nobis amorè Dei & contritionem, per quæ peccatum expellatur & iustitia conferatur: sed etià immediatè, vt Scripturæ citatè satis indicant. Ratio est; Quia remissio peccati non fit formaliter per ipsam contritionem, sed est nouum Dei beneficium, quod Deus ob Christi merita promittit ijs qui peniten-

tiam agunt; vt patet Ezechiel. 18. & 33. Vnde contritio est tantum dispositio ad peccati remissionem. Verùm de hoc plura in Tractatu de Gratia q. 114. & infra de Sacramento Pœnitentiæ.

Dices Primò; Ad Rom. 3. & 4. dicitur *Gratis iustificari*: ergo non ex meritis Christi. Respondeo; *Gratis*, respectu nostri; Quia non ex nostris meritis: non tamen gratis respectu Christi; sed ex iustitiã. Quod enim nobis est gratia, ipsi est merces.

46. Resoluitur argumta.

Dices Secundò; Ergo Christo fit iniuria, quòd non omnibus detur remissio, & donum iustificationis. Respondeo Negando Consequentiam: Quia non meruit, siue non intendit mereri vt absolute & immediatè hæc conferantur; sed ijs quibus merita ipsius debite applicarentur; iuxta ipsius ordinationem, & diuinæ providentiæ dispositionem. Sicut enim Concilium Trident. sess. 6. cap. 7. ait, *Nemo potest esse iustus, nisi cui merita passionis Domini nostri IESV Christi communicantur*: communicantur autè secundum se, & quasi prius naturã, quàm operentur; partim per Sacramenta, si ritè simus dispositi; partim per contritionem.

Dices Tertio; Ad Rom. 4. v. 25. *Iustificatio tribuitur resurrectioni, in qua nullu fuit meritum: Mortuus est propter peccata nostra; resurrexit propter iustificationem nostram.*

Respondeo; Non vt suã resurrectione mereretur nostram iustificationem; sed vt fidem suæ diuinitatis in nobis confirmaret, sine quã non poteramus iustificari. Vide D. Augustinum lib. 16. contra Faustum cap. 29.

DVBIVM XIII.

Vtrum Christus meruerit nobis suorum meritorum Applicationem?

Notandum est, Christi merita dupliciter nobis applicari. Primò, Immediatè per Diuinam misericordiam; quando datur nobis gratia præueniens, sine vilo Sacramento, aut dispositione nostrã ad eam necessariã. Secundò, Mediatè: Interuentu Sacramenti, vel cõtritionis, vel actus meritorij, aut satisfactorij. Nunc Dubium est: Vtrum sit ex Christi meritis, quod huic detur talis vel talis gratia præueniens, quod applicetur ei Sacramentum, &c. Quidam putant hoc non esse ex Christi meritis, sed ex solã electione diuinã.

47. Duplex Applicatio.

Sed dicendum est, Longè probabilius esse etiã hanc applicationem esse ex Christi meritis. Probatur Ioan. 17. vbi Christus singulari modo orat pro prædestinatis: ergo singulari modo sua merita pro ijs obtulit. Et confirmatur; Quia in primo instanti suæ conceptionis, ante omnem actum liberum humanæ voluntatis, præuidebat quibus secundum diuinæ providentiæ ordinationem, suæque voluntatis dispositionem, sua merita forent applicanda; nam præuidebat omnia futura: ergo etiam in primo actu libero poterat merita sua pro his singulari modo offerre, petendo à Patre, vt ita fieret. Vnde prius erat secundum rationem & intelligentiam merita applicari, quàm ipsum hanc applicationem mereri, licet applicatio in executione esset posterior. Non enim est imaginandum, Christum ita meruisse applicationem, quasi per meritum suum meruerit ordinationem rerum & communis providentiæ dispositionem.

Christus eam meruit.

tionem, vt his vel illis fieret applicatio: hoc enim verum non est, saltem generatim. Voluit enim illa applicari ordinariè secundum communem causarum creaturarum ordinem, finens eas agi suis motibus: quamuis interdum ob certas causas contrarium modum adhibeat.

DVBIUM. XIII.

Quenam dona gratia post Iustificacionem dantur ex Christi meritis?

48
Meruit
nobis Au-
xilium
Præueni-
ens & Conco-
mitans,

Respondetur; Simpliciter omnia. Est certa, & communis Doctorem. Ac primum, de Auxilio Præueniente & Concomitante; patet tum ex dictis; tum quia meruit nobis iustitia, ac proinde omnia necessaria ad perseverandum in iustitia, inter quæ maximè Auxilium Præueniens, Concomitans, & Protegens. Dices; Auxilium Concomitans est debitum ipsi gratiæ, eo modo quo auxilium generale debetur naturæ: ergo hoc non meruit. Respondeo; saltem meruit nobis hoc auxilium, quatenus meruit nobis ipsam iustitiam & gratiam, cui hoc auxilium debetur. Deinde; etiam meruit hoc auxiliū in se; quia licet sit gratiæ connaturale, tamen non debebatur ex vlla iustitia: potuit ergo sub meritum conuenienter cadere.

Augmentū
gratiæ &
gloriæ.

Secundò; Meruit etiam augmentum gratiæ & gloriæ; vt colligitur ex Apostolo ad Ephes. 1. vbi significatur omnè donum Spiritale dari propter Christum. Ad Hebr. 5. v. 9. *Factus est cunctis obtemperantibus sibi causa salutis æternæ.* Ad Rom. 5. v. 9. *Multo magis nunc iustificati in sanguine ipsius, salui erimus ab ira per ipsum,* &c. Idem clarè insinuat Cōcilium Trident. sess. 6. c. 16. cum ait, vitam æternam proponendam benè operantibus, non solum tamquam mercedem; sed tamquam gratiam, Filij Dei, per I e s u m Christum misericorditer promissam. Vnde patet, ipsam vitam æternam secundum se, etiam respectu Filiorum & operantium, esse gratiam ex Christi meritis promissam: nec dici solum gratiam ratione radicis, scilicet gratiæ iustificacionis, vel gratiæ præuenientis. Ratio est; Quia meritum Christi, non solum debet esse causa remota augmenti gratiæ, & vitæ æternæ; sed etiam propinqua & immediata: hoc enim est longè perfectius. Confirmatur; Quia est causa vniuersalis omnium bonorum nostrorum: ergo quidquid nos meremur, ipse etiam nobis promeritus est; ita vt meritum ipsius cum omni merito nostro, sicut causa vniuersalis cum particularibus, operetur. Quare sicut meruit vt dignè suscipientibus Sacramenta, daretur gratia, & consequenter gloria, vt patet in paruulis: vel gratiæ & gloriæ augmentum, vt in adultis: Item vt habētibus contritiōe daretur remissio, gratia iustificacionis & gloria: ita etiam meruit vt iustis benè operantibus daretur gratiæ & gloriæ augmentum; vt patet ex Concil. Trident. sess. 14. cap. 8. Vnde fit vt omnè bonum nostrum sit merces meritorum Christi.

49
Meritum
nostrum
meruit
tripliciter.

Tertiò; Christus meruit nobis quodammodo ipsum nostrum meritum; idque triplici modo. Primò, quia meruit nobis ipsam meritorum radicem, scilicet gratiam iustificacionis, & omnia auxilia ad bonum opus necessaria; & sic consequenter ipsa bona opera; vt supra dictū est. Quod

optimè explicat Conc. Trid. sess. 6. cap. 16. cum ait, Christum tamquam caput in membra, & vitam in palmites, iugiter infuere iustificatis virtutem; quæ virtus, bona illorum opera semper antecedit, comitatur, & subsequitur: sine qua non possunt esse meritoria, & per quam sunt meritoria. Secundò, Quia meruit vt opera nostra essent meritoria coram Deo, ita vt augmentum gratiæ & gloriæ illis esset debitum: ceteri enim opera nostra sint accepta Deo propter suam intrinsecam bonitatem supernaturalem, quam trahunt ex virtutibus infitis, etiam præciso Christi merito; tamen non habent vim merendi, nisi accedat diuina promissio, vt patet ex supra dictis, dub. 1. num. 5. hæc autem promissio illis facta est ob Christi merita: quod insinuat Concil. Trident. sess. 14. cap. 8. *Non habet homo vnde gloriatur, sed omnis nostra gloriatio in Christo est, in quo vivimus, in quo meremur; in quo satisfacimus facientes fructus dignos penitentia qui ex illo vim habent, ab illo offeruntur Patri, & per illum acceptantur à Patre.* Vbi dicuntur acceptari per Christum nostra opera; quia ob eius merita Pater acceptat opera nostra ad meritum & satisfactionem; scilicet promittendo veniam, & præmium. Neque enim aliter commode intelligi potest, quomodo propter Christum acceptentur, cum per se grata sint. Confirmatur; Quia sicut in Angelis hæc promissio fuit ex sola Dei benignitate, ita in hominibus debuit esse ex Christi meritis, vti & cetera bona supernaturalia; id enim Apostolus insinuat 2. ad Timoth. 1. v. 1. *Secundum promissionem vitæ, quæ est in Christo Ie s u.* Tertiò præter hos modos, probabile est nostris meritis & satisfactionibus, maius præmium, & vberiorē veniam respondere propter Christū, quàm ipsis secundum se responderet: idque partim quia sunt opera membrorum Christi, ac proinde ipsius Christi in membris suis operantis: vt colligitur ex Concilio Trident. sess. 6. cap. 16. quod cedit in dignitatem & æstimationem ipsorum operum: partim quia Deus maius præmium videtur promississe; quod insinuat Ioan. 10. v. 10. *Ego veni, vt vitam habeant, & abundantius habeant.*

Quartò; Etiam donum perseverantiæ datur ex Christi meritis. Patet hoc ex supra dictis testimonij. Ad Ephes. 1. v. 3. & c. 4. v. 15. *Crescimus in eo per omnia quæ est Caput nostrum Christus.* Ratio est; Quia hoc donum consistit in illa gratiarum serie, & diuinæ prouidentia dispositione, qua fit, vt quis in iustitia ex hac vita decedat. Atqui Christus ab initio præuidit quibus hoc esset obtenturum, vel diuinæ prouidentia ordinatione, vel suæ etiam voluntatis interuentu: ergo potuit pro his merita sua præcipuo quodam modo offerre, ac proinde reipla obtulit, vt nihil nõ ex Christi merito detur.

DVBIUM XV.

Virum Christus meruerit nobis Prædestinationem?

Dico Primò; Prima illa generalis dilectio, qua Deus Adamum, & in illo totum genus humanum destinauit ad dona supernaturalia, vt est collatio cælestem gloriam consequeretur, non fuit accepta ex Christi meritis, sed ex solo diuino beneplacito.